

ת"פ 40899/07/21 - א' א' נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 40899-07-21 מדינת ישראל נ' א'

לפני כבוד השופט עדי יעקובוביץ
המבקש:
א' א'
נגד

המשיבה: מדינת ישראל

החלטה

פתח דבר

לפניי בקשת ההגנה למתן צו לגילוי מסמכים, בקשה לפי סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "**החסד"פ**").

בקצרה אציין כי כנגד המבקש הוגש כתב אישום בעבירות של איומים ותקיפת בן זוג.

ההגנה עותרת בבקשתה לקבלת רשימת התיקים, הפרוטוקולים וכתבי בית הדין, לרבות נספחים, בכל התיקים האזרחיים שניהלה המתלוננת ו/או שנתבעה בהם, במסגרת סכסוכים בבתי המשפט השונים (להלן: "**החומר המבוקש**").

הסנגורית תומכת יתדותיה בכך שלדבריה מדובר במתלוננת סדרתית, בכך שהמבקש כופר בכל המיוחס לו ולדבריה מדובר בתיק שעשוי להיות מוכרע על פי ממצאי מהימנות, כך שהחומרים המבוקשים הינם חיוניים לצורך ניהול הגנת המבקש ובפרט כדי לפגוע באופן ממשי במידת האמון שיש לתת בגרסתה של המתלוננת.

המשיבה, בתגובתה, מתנגדת לבקשה. לדבריה, ב"כ המבקש אינה מעלה כל אינדיקציה שהחומר המבוקש במסגרת עמוד 1

הצו אכן רלוונטי להגנת הנאשם ומשכך מדובר ב"מסע דייג". הוסיפה כי קבלת הבקשה באופן של מתן הצו כרוכה בפגיעה בלתי מידתית בזכות לפרטיות ובכבודה של המתלוננת, קורבן עבירת אלימות.

באשר לטענת ב"כ המבקש לפיה יש הכרח במתן הצו מאחר שמדובר בתיק שעתיד להיות מוכרע על פי ממצאי מהימנות, טענה המשיבה כי מדובר בתיק בו קיימים חיזוקים לגרסת המתלוננת.

עוד העירה המשיבה כי חשיפת כתבי בית הדין כרוכה בפגיעה בצדדים שלישיים, אותם תובעים/נתבעים מול המתלוננת לכאורה, צדדים אשר אינם צד להליך שבפניו וספק אם ירצו להיחשף בפני כולי עלמא.

לבסוף, טענה המשיבה כי ב"כ המבקש לא צלחה את מבחן הרלוונטיות אשר נקבע בפסיקה וכי חשיפת הליכים אזרחיים בהם תבעה/נתבעה המתלוננת אינה קשורה להגנתו של הנאשם.

לאור כל זאת, ביקשה המשיבה לדחות הבקשה ולהמשיך בניהול התיק בהליך הרגיל בו ביהמ"ש יוכל להתרשם מהעדים.

דין והכרעה

לשון סעיף 108 לחסד"פ קובעת:

"בית המשפט רשאי, לבקשת בעל דין או מיזמת בית המשפט, לצוות על עד שהוזמן או על כל אדם אחר להמציא לבית המשפט במועד שיקבע בהזמנה או בצו, אותם מסמכים הנמצאים ברשותו ושפורטו בהזמנה או בצו."

כידוע, בקשה מכח סעיף 108 לחסד"פ איננה בקשה לגילוי "חומר החקירה" שנאסף על ידי הרשות החוקרת, אותו ככלל יש להעמיד לעיון ההגנה ולגביו קיימת חזקת רלבנטיות, אלא, מדובר בבקשה לקבלת רשימת התיקים, הפרוטוקולים וכתבי בית הדין, לרבות נספחים, בכל התיקים האזרחיים שניהלה המתלוננת ו/או שנתבעה בהם, במסגרת סכסוכים בבתי המשפט השונים. בקשה זו מצריכה הפעלת שיקול דעת שיפוטי ועל המבקש לשכנע את בית המשפט כי להגנה אינטרס לגיטימי בקבלת החומר, כי החומר רלוונטי ועשוי לסייע למי מהצדדים בהליך, ועליו להציג לכל הפחות תשתית ראשונית המצדיקה את העמדת החומר המבוקש לרשותו, אחרת לא תיעתר בקשתו.

בהתאם להלכה הפסוקה, על בתי המשפט לבצע איזון אינטרסים: מצד אחד לשקול את זכות הנאשם להליך הוגן ומנגד את רלוונטיות החומר לשאלה שבמחלוקת ואת יעילות ההליך הפלילי (ראה בש"פ 9305/08 **פלוני ואח' נ' בית ספר אל מאמוניה לבנות ואח'**, נבו, 3.12.08). כמו כן, נקבע כי במסגרת הכרעה בבקשות כגון דא, בית המשפט לא יכול לקחת בחשבון אפשרויות הגנה ערטילאיות (בש"פ 8252/13 **מדינת ישראל נ' שיינר**, פ"ד סו(3) 442).

אך לאחרונה נקבע בבית המשפט העליון (בש"פ 1378/20 **יניב זגורי ואח' נ' מדינת ישראל**, נבו, 7.4.20) כי מידע אשר כל שניתן באמצעותו הוא להציג את העד באור שלילי על מנת לפגוע באמינותו, אינו מידע שנחשב ככזה המביא תועלת ממשית להגנה וכי **"תועלת כאמור ניתן להפיק רק ממידע שבעזרתו ניתן להטיל ספק קונקרטי מוגדר בעדותו של העד"**.

פסיקת בתי המשפט השונים, ובראשם בית המשפט העליון, עמדה בעקביות על כך שבבחינת בקשה למסור לעיון נאשם מידע אודות תיקים סגורים, ממתינים לבירור דין וכיוצא בזאת, על בית המשפט לערוך איזון בין הפגיעה בפרטיותו של מי

שהמידע נמסר על אודותיו וכן פגיעה בצדדים שלישיים לבין התועלת הפוטנציאלית להגנת הנאשם. בהקשר זה נקבע כי כאשר החומר המבוקש הוא תיקי מב"ד, יש ליישם מבחנים אלה בנוקשות יתר וכי אפשרות מסירתם תיבחן על פי מכלול שיקולים (וראו לעניין זה בבש"פ 7233/18 **מחי אלדין בכיראת נ' מדינת ישראל** (נבו 24.10.2018) (להלן: "**בש"פ אלדין**").

אמנם בקשת המבקש נוגעת להליכי אזרחיים ולחומרים הרלוונטיים אליהם. עם זאת, מצאתי כי יישום המבחנים שנקבעו בבש"פ אלדין על המקרה שלפני, מוביל למסקנה ההכרחית לפיה אין די בנימוקים שהובאו בפניי בכדי להכריע לטובת מתן הצו.

יוער כי בשלב הנוכחי בו אנו מצויים בית המשפט אינו חשוף לראיות בתיק ויתרה מכך, החומר המבוקש הינו חומר שגילוי לא זו בלבד שמהווה פגיעה בפרטיות המתלוננת, אלא מהווה אף חדירה לפרטיות צדדים שלישיים, ואין צורך להכביר מילים אודות עוצמת הפגיעה בפרטיות הכרוכה בחשיפת מידע שכזה, כאשר בשלב זה לא קיימת כל אינדיקציה ראייתית לבקשה. במסגרת השיקולים האם לגלות מסמכים שגילויים מהווה חדירה לפרטיות המתלוננת, על בית המשפט לערוך את האיזון הראוי בין זכותו של הנאשם להליך הוגן לבין זכותה של המתלוננת לפרטיות לצד הצדדים השלישיים השונים. לצדדים אלה לא ניתנה זכות טיעון, אשר על חשיבותה עמדו בתי המשפט השונים, ובראשם בית המשפט העליון, כך לדוגמא בבש"פ 6155/21 **משה זינו נ' מדינת ישראל** (נבו 10.10.2021).

לאחר שנתתי דעתי למכלול הנסיבות שלפניי, נחה דעתי כי המבקש לא סיפק תשתית ראייתית, ולו ראשונית, לקביעה כי יש בחומר כדי לסייע להגנתו.

לעומת זאת, מהבקשה עצמה עולה כי הפגיעה בפרטיות המתלוננת ממשית. יש לנקוט זהירות מחשש לפגיעה בפרטיותה ובכבודה של המתלוננת ושל אחרים, צדדים שלישיים, ובמקביל, יש להתחשב באינטרס הציבורי בעידוד הגשת תלונות על עבירות, בפרט בעבירות אלמ"ב וזאת מבלי להביע עמדה לעניין התיק עצמו.

לאור האמור לעיל, בקשת הנאשם לקבלת צו להמצאת מסמכים נדחית.

המשך הדיון כסדרו ביום 30/05/22 בשעה 08:30.

ניתנה היום, ב' אייר תשפ"ב, 03 מאי 2022, בהעדר הצדדים.